

Китоби Дониёл — Шумораи яксаду чилу нӯх

Рози Худо Ошкор Гашт: Ягонагии Илоҳият ва Инсоният

Jeff Pippenger

2024-03-21

Мо таърихиеро, ки дар ояти чиҳилуми боби ёздаҳуми Дониёл ифода ёфтааст, баррасӣ мекардем. Ҳоло мо ба хатти дохилии таърих дар дохили ин оят мурочиат мекунем, ки таърихи шоҳи протестантии ҳайвони заминро ифода мекунад. Мо пайвастанӣ ду чӯби Ҳизқиёро дар боби сиё ҳафтум ҳамчун нуқтаи истинод ба қор мебарем, то сирри Худоро, ки аз ҷониби Масеҳ Ҳангоми пайвастанӣ илоҳияти Худ бо инсоният, вақте ки фариштаи сеюм меояд, муайян созем. Қоида бар қоида, хабарӣ сирри Худо, ки Юҳанно онро ҳамчун ба анҷом расанда дар вақти садо додани қарнаи ҳафтум муайян қард, махсусан аз ҷониби ҳавворӣ Павлус ба Лоудикия фиристода шуд. Шаҳодати Ҳизқиёл, Юҳанно ва Павлус бо ҳамон сирри Худо мувофиқат мекунад, ки дар хабарӣ Қоунс ва Уаггонер дар соли 1888 ифода шуда буд, ки он хабарӣ ба Лоудикия буд.

Зеро меҳонам шумо бидонед, ки ман барои шумо ва барои онҳое ки дар Лоудикия ҳастанд, ва барои ҳамаи онҳое ки рӯи маро дар қисм надидаанд, чӣ гуна қидду чаҳди бузурге дорам; то ки қилҳои онҳо тасалли ёбанд, дар муҳаббат ба ҳам пайваста қардид, ва ба ҳамаи сарвати қини қомили қаҳм қасанд, барои шиноҳти сирри Худо ва Қадар ва Масеҳ; ки дар Ё ҳамаи қанҷинаҳои қикмат ва қониш ниҳон аст. Қўлассиён 2:1–3.

Қори қафорат, қъне пайвастанӣ ду чӯби илоҳият ва инсоният, аз он вақт оғоз ёфт, ки фариштаи сеюм омад; аммо Павлус ба иҷрои ниҳой ва қомили пайвастанӣ он ду чӯб ишора мекунад, ки ҳамон сирри Худост. Бинобар ин, Ё ин қаймо ҳамчун қайми Лаодикея муайян мекунад, ки қори аввал соли 1856 қасид, сипас дар соли 1888 тақрор қардид, ва баъдан иҷрои қомили худро 11 сентябри соли 2001 ёфт. Павлус Ҳангоми баён қардани сирри Худо, ки мебоист дар садо додани қарнаи ҳафтум ба анҷом қасад, маъбадро дар табиати дугона муаррифӣ мекунад. Ё он сирро ба сар ва қисм қудо месозад.

Ва Ё сари қисм, қъне қалисо аст; Ё ибтидо, нахустзода аз қиёни мурдагон аст, то ки дар ҳама қиз қартарии аввалро дошта бошад. Зеро хушнудии Қадар ин буд, ки тамоми қуррагӣ дар Ё соқин қардад; ва ба қоситаи Ё, ки ба қасилаи ҳуни қалиби Ё сулҳ ба амал овард, ҳама қизро бо Худ оштӣ диҳад,—ба қоситаи Ё, меқўям, ҳоҳ он қи қар қамин аст ва ҳоҳ он қи дар осмон аст. Ва шумо, ки қештар бегона ва дар андешаи худ ба сабаби аъмоли шарирона душман будед, ақун Ё шуморо Дар қисми қашарии Худ ба қасилаи марг оштӣ додааст, то шуморо дар ҳузури Худ муқаддас, беайб ва беғуноҳ пеш оварад: ба шарте ки шумо дар имон устувор ва қобарҷо бимонед ва аз умеди Инқиле, ки шунидаед, дур нақардед, ҳамон Инқиле ки ба қар махлуқе ки зери осмон аст маъйиза шудааст; ки ман, Павлус, қизматқори он қардидам; ва ақун дар азобҳое ки барои шумо меқашам, шодам ва он қиро ки аз мусибатҳои Масеҳ барои қисми Ё, қъне қалисо, қанўз боқӣ мондааст, дар қисми худ қурра меқардонам; ки ман қизматқори он қардидам, мувофиқи тақбири Худ, ки барои шумо ба ман дода шудааст, то ки қаломи Худоро ба

камол расонам. Қўлассиён 1:18–25.

Масеҳ сар аст, ки бояд дар ҳама чиз бартарӣ дошта бошад, ва калисои Ё бадан аст. Якчоя сар ва бадан иттиҳоди илоҳиятро бо инсоният намояндагӣ мекунанд, ва боз як воқеияти муҳими дигар низ муайян мегардад. Муносибати сар ва бадан чунин аст, ки сар бояд бар бадан бартарӣ дошта бошад. Дар инсон, ки ба сурати Худо офарида шудааст, қувваҳои болотар (сар) бояд бар қувваҳои поёнтар (бадан) ҳукмронӣ кунанд. Якчоя онҳо як мавҷудотро ташкил медиҳанд, ё ба истилоҳи маъбаде, ки Юҳанно бояд онро чен мекард, онҳо макони муқаддасро (инсоният, бадан) ва Қудси муқаддасро (илоҳият, сар) намояндагӣ мекунанд. Чӣ гуна ин ду ба «як ҷӯб», ё як бадан, пайваста мешаванд, кори «at-One-ment» аст. Павлус идома медиҳад:

Ман хизматгори он гардидаам, мувофиқи тадбири Худо, ки ба ман барои шумо дода шудааст, то каломи Худоро ба камол расонам; яъне он сирре, ки аз асрҳо ва аз наслҳо пинҳон дошта шуда буд, аммо ҳоло ба муқаддасони Ё ошкор гардидааст: ба онон, ки Худо ирода намуд бишиносонад, ки сарвати ҷалоли ин сир дар миёни халқҳо чӣ гуна аст; ва он — Масеҳ дар шумост, умеди ҷалол: Ёро мо мавъиза мекунем, ҳар касро ҳушдор дода ва ҳар касро бо тамоми ҳикмат таълим дода, то ҳар касро дар Исои Масеҳ комил ҳозир намоем; барои ҳамин ман низ меҳнат мекашам ва мувофиқи амали Ё, ки дар ман бо қудрат амал мекунад, қидду ҷаҳд менамоем. Қўлассиён 1:25–29.

Камолоти садо чихилу чор ҳазор, ки «ҳар одамро дар Масеҳ комил» нишон медиҳад, ҳамон «сири Худо» аст, ки иттиҳоди илоҳият бо инсоният мебошад; ё чунон ки Павлус онро баён мекунад, «Масеҳ дар» инсоният аст, ки «умеди ҷалол» мебошад. Дар айёми садо додани Карнаи Ҳафтум он сир ба анҷом мерасад. Вақте ки Ҳизқиёл он пайвастшавиро мушаххас месозад, ӯ ду ҷӯбро ба қор мебарад, яке барои подшоҳии шимолӣ ва дигаре барои подшоҳии ҷанубӣ, то он робитаи рамзиро муайян кунад, ки маъбадро бо шумораи «чилу шаш» ифода мекунад. Ҷӯби робитаи рамзии «чилу шаш» бояд бо робитаи рамзии «дусаду бист» пайваста гардад.

Дусаду бист сол рамзи илоҳиятест, ки бо инсоният муттаҳид шудааст. Аз нашри Китоби Муқаддаси «King James» дар соли 1611 то аввалин пешниҳоди паёми Миллер дар соли 1831, ва баъд аз он то нашри он паём дар соли 1833 дар «Vermont Telegraph», дусаду бист сол аст. Паёми Миллер расмийтаҳқиқи афзоиши дониш буд, ки аз Китоби Муқаддас бармеомад, вақте ки китоби Дониёл дар соли 1798 қушода шуд. Дар санаи ибтидоии 1611 як санади илоҳӣ ба нашр расид, ва дар санаи анҷоми 1831 як нашрияи инсонӣ бар асоси ҳақиқати илоҳӣ, ки дар соли 1798 қушода шуда буд, ба вучуд омад.

Он се сана на танҳо дусаду бист солро ифода мекунанд, балки ҳамчунин сохтори калимаи ибронии «Ҳақиқат»-ро, ки бо пайвастани ҳарфҳои аввал, сенздаҳум ва охири алифбои ибронӣ барои сохтани калимаи «Ҳақиқат» ба вучуд меояд, низ ифода менамоянд. Нашрияи илоҳӣ дар ибтидо ва нашрияи инсонӣ дар анҷом, ва 1798 афзоиши донишро ифода мекунад, ки табақае аз ашхоси шарирро ошкор менамуд, ки он донишро рад карданд, ва ба ин васила ҳарфи сенздаҳумро, ки рамзи исён аст, намоёндагӣ мекарданд. Он пайванди дусаду бистсола дар ҳаракати фариштаи аввал барқарор карда шуд, ва ҳаракати фариштаи

сеюм шоҳиди дуҷумро фароҳам меоварад.

Дар соли 1776 ҳуҷҷати илоҳӣ — Ёломияи Истиқлолият — ба нашр расид, ва пас аз дусаду бист сол, дар соли 1996, ҳуҷҷати инсонӣ — маҷаллаи The Time of the End — нашр гардид. Ҳуҷҷати инсонӣ аз афзоиши дониш бармеомад, ки дар замони охир, дар соли 1989, ба вучуд омада буд ва он, ҳамчунон ки дар соли 1798, исёне бар зидди паёми илоҳӣ ба бор овард, ки бо Ёломияи Истиқлолият муаррифӣ шудааст. Афзоиши дониш дар соли 1996 ояндаи Амрико муайян намуд, дар ҳоле ки он озодӣ ва истиқлолиятро, ки дар соли 1776 ёлон карда буд, дар қонуни якшанбеи наздик аз даст медиҳад. Ин шоҳиди дувумро фароҳам меоварад, ки шумораи дусаду бист иттиҳоди илоҳиятро бо инсоният ифода мекунад, ва он шоҳиди дувум бо имзои «Truth» пешниҳод гардид, ва бо шоҳиди аввал дар таърихи фариштаи аввал (аввалин), ва шоҳиди дувум дар таърихи фариштаи сеюм (охирин) муаррифӣ шуд.

1776 инчунин оғози даврро нишон дод, ки пеш аз оғози воқеии ҳайвони заминӣ ҳамчун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас воқеъ гардид. Дар он давраи омодагӣ нишонаи ҳақиқат боз ҳам бори дигар бо соли 1776 муайян карда шуд, ки оғози Иёлоти Муттаҳидро нишон меод, ва соли 1798 оғози Иёлоти Муттаҳидро ҳамчун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас нишон меод. Дар миёни он таърихи оғоз ва анҷом, соли 1789 ҳарфи марказиро нишон дод, вақте ки сздаҳ мустамлика Конститутсияро тасвиб карданд. Ҳар яке аз ин се сана «сухан гуфтан»-и Иёлоти Муттаҳидро ифода мекунад: Ёломияи Истиқлолият дар соли 1776, Конститутсия дар соли 1789 ва Қонунҳои бегонагон ва Фитнаангезӣ дар соли 1798. Он таърих бисту ду солро дар бар мегирад, ки ушр, ё як даҳаки дусаду бист аст; бинобар ин он ҳамчунин рамзи ҳамбастагии Илоҳият бо инсониятро ифода мекунад.

Тасвири он ба таърихи ҳайвони заминӣ ишора мекунад, ки оғози он чун барра (илоҳият) ба тасвир кашида шудааст ва анҷомаш чун аждаҳо (инсоният). Соли 1776 бо Ёломияи Истиқлолият оғоз меёбад, ки илоҳиятро нишон медиҳад, ва Қонунҳои «Бегонагон ва Фитнаангезӣ» инсониятро ифода мекунад; ва дар он бисту ду сол, ки пеш аз оғози ҳукмронии ҳайвони заминӣ ҳамчун салтанати шашуми нубуввати Китоби Муқаддас гузашта буданд, гузариш аз барра ба аждаҳо ба таври рамзӣ таҷассум ёфтааст.

Оғози ду ҳазору панҷсаду бист соли доварӣ бар подшоҳии ҷанубӣ, яъне Яҳудо, бо оғози ду ҳазору сесад соли боби ҳаштуми Дониёл, ояти чордах, вобаста аст. Поймол шудани мақдас ва лашкар дар Яҳудо дар соли 677 то милод оғоз ёфт, ва нубуввати ду ҳазору сесадсола пас аз дусаду бист сол, яъне дар соли 457 то милод, оғоз гардид. Асои подшоҳии ҷанубӣ, яъне Яҳудо, бо рамзи чилу шаш ба подшоҳии шимолӣ пайваست аст, ва ҳамчунин ба ду ҳазору сесад сол ба воситаи пайванди дусаду бист вобаста мебошад.

Павлус изҳор дошт, ки хизматгори тадбири Худост, ва сипас он тадбиреро, ки ӯ хизматгори он буд, ҳамчун рози Худо муайян кард, ки он Масеҳ дар шумост, умеди ҷалол. Ӯ боз ҳангоми навиштан ба Тимотиюс ба ин ҳақиқат муроҷиат мекунад.

Ва баҳодис нест, ки сирри худотарсӣ бузург аст: Худо дар ҷисм зоҳир гардид, дар Рӯҳ сафед карда шуд, ба фариштагон намудор шуд, дар миёни халқҳо мавъиза карда шуд, дар ҷаҳон ба Ё имон оварданд, ба ҷалол боло бурда шуд. 1 Тимотиюс 3:16.

Павлус дар ин ҷо мегӯяд, ки сирри худотарсӣ Худост, ки дар ҷисм зоҳир шудааст. Худо Сар аст, ва ҷисм бадан аст. Сирри худотарсӣ Масеҳ дар мӯъмин аст; он пайвастанӣ илоҳият бо инсоният мебошад. Павлус ҳамчунин, чунон ки Хӯшаъ карда буд, истиораи издивоҷро ба кор мебарад.

Зеро мо аъзои ҷисми Ё ҳастем, аз гӯшти Ё ва аз устухонҳои Ё. Бинобар ин мард падару модари худро тарк хоҳад кард ва ба зани худ хоҳад пайваст, ва он ду як тан хоҳанд шуд. Ин сирри бузург аст; лекин ман дар бораи Масеҳ ва калосо сухан мегӯям. Эфсӯсиён 5:30–32.

Дар боби сиё ҳафтум, ҳангоме ки Ҳизқиёл аҳди айёми охиристо, ки ҳамон аҳди навшуда бо касоне аст, ки ҳамчун яксаду чилу чор ҳазор муайян гардидаанд, муайян месозад, ӯ намунае аз пайвастанӣ ду ҷӯбро пеш мегузорад. Он ду ҷӯб, сатр бар сатр, истиораи издивоҷи Хӯшаъ ва Павлусро дар бар мегиранд. Вақте ки онҳо бо ҳам пайваста шуданд, дигар набояд ду халқ бошанд, балки як халқ, то абад.

Ва онҳоро дар он замин, бар кӯҳҳои Исроил, як қавм хоҳам гардонид; ва як подшоҳ бар ҳамаи онҳо подшоҳ хоҳад буд; ва онҳо дигар ҳеҷ гоҳ ду қавм нахоҳанд буд, ва дигар ҳеҷ гоҳ ба ду мамлакати ҷудо тақсим нахоҳанд шуд. Ва онҳо дигар худро бо бутҳои худ, ё бо чизҳои зишти худ, ё бо ҳеҷ яке аз гуноҳҳои худ нопок нахоҳанд кард; балки Ман онҳоро аз ҳамаи маҳалҳои иқоматашон, ки дар онҳо гуноҳ кардаанд, раҳо хоҳам кард ва онҳоро пок хоҳам сохт; ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд. Ҳизқиёл 37:22, 23.

Пайвастанӣ якҷояи Ҳизқиёл муайян месозад, ки кай онҳо дигар ҷудо нестанд, ва дигар гуноҳ намекунанд, вақте ки пок гардонида мешаванд, ва Худо Худои ягонаи онҳо мегардад, ва онҳо фақат як подшоҳ доранд. Рӯзи 22 октябр Фиристодаи Аҳд ногаҳон ба маъбад омад, то қавми Худро «пок» гардонад. Ё омад, то подшоҳие ба даст оварад, ки қавми он, мувофиқи гуфтаи Петрус, мебоист он вақт подшоҳии қоҳинон ва подшоҳон бошанд. Дар он сана домод низ ба тӯй омад, ки он асрорест, ки Павлус ва Хӯшаъ муайян месозанд, ва он иттиҳоди илоҳият бо инсониятро намоёндагӣ мекунад. Юҳанно муайян месозад, ки он асрор, ки Павлус онро «Масеҳ дар шумо, умеди ҷалол» меномад, дар рӯзҳои садо додани фариштаи ҳафтум ба анҷом хоҳад расид.

Лекин дар айёми овози фариштаи ҳафтум, ҳангоме ки вай ба навохтан оғоз намояд, сирри Худо ба анҷом хоҳад расид, чунон ки Ё ба бандагони Худ — анбиё — башорат додааст. Ваҳй 10:7.

Фариштаи ҳафтум войи сеюм аст, ки 11 сентябри соли 2001 фаро расид. Фариштаи ҳафтум ба садо додан оғоз кард, вақте ки фариштаи сеюм дар ҷараёни таърихи соли 1844 зоҳир гардид ва баъд аз он низ, аммо исёни соли 1863 монёш шуд, ки кор ба анҷом расад. Фариштаи сеюм фаро расид ва карнаи ҳафтум боз 11 сентябри соли 2001 ба садо даромад, ва

ин дафъа «сирри Худо» бояд «ба анҷом расонда шавад». Он «сирр» омезиши илоҳият бо инсоният аст, ки яксаду чилу чор ҳазорро ба вучуд меоварад, ки сипас онҳо парчам ва лашкари Худо мегарданд. Ба ҳамин сабаб, боби сию ҳафтуми Ҳизқиёл аз он оғоз меёбад, ки Ҳизқиёл ба водии устухонҳои хушки мурда бурда мешавад. Он устухонҳо адвентизми лаодикиягиро дар 11 сентябри соли 2001 намояндагӣ мекунанд, ва ба ҳамин сабаб Павлус башорати худро дар бораи сирри Худо ба лаодикийён ирсол менамояд.

Зеро меҳоҳам, ки шумо донед, чӣ қадар ҷидду ҷаҳди бузурге барои шумо дорам, ва барои онҳое ки дар Лаодикия ҳастанд, ва барои ҳамаи онҳое ки рӯи маро ба ҳасби ҷисм надидаанд; то дилҳои онҳо тасаллӣ ёбанд, дар муҳаббат бо ҳам пайваста гарданд, ва ба тамоми сарвати итминони комили фаҳм бирасанд, барои шинохти рози Худо, ва Падар, ва Масеҳ; ки дар Ё ҳамаи ганҷинаҳои ҳикмат ва дониш ниҳон аст. Қўлассийён 2:1–3.

Ин инчунин ҳамон тавсифест, ки хоҳар Уайт бо устухонҳои хушки мурдаи Ҳизқиёл алоқаманд месозад.

«Аммо ин ташбеҳи устухонҳои хушк на танҳо ба ҷаҳон дахл дорад, балки ба онҳое низ, ки аз нури бузург баракат ёфтаанд; зеро онҳо низ монанди скелетҳои водӣ мебошанд. Онҳо сурати одамноро доранд, чорҷўбаи ҷисмро; аммо ҳаёти рӯҳонӣ надоранд. Вале масал устухонҳои хушкро танҳо ба шаклҳои одамон пайваста боқӣ намегузорад; зеро кофӣ нест, ки таносуби андом ва чеҳра вучуд дошта бошад. Нафаси ҳаёт бояд ҷисмҳоро зинда гардонад, то онҳо рост истанд ва ба фаъолият бархезанд. Ин устухонҳо хонаи Исроил, калисои Худоро ифода мекунанд, ва умеди калисо таъсири ҳаётбахши Рӯҳулқудс аст. Худованд бояд бар устухонҳои хушк дамида бифиристад, то ки онҳо зинда шаванд.

«Рӯҳи Худо, бо қуввати ҳаётбахши Худ, бояд дар ҳар як омили инсонӣ ҳузур дошта бошад, то ҳар як мушак ва пайи рӯҳонӣ дар амал бошад. Бе Рӯҳи Муқаддас, бе нафаси Худо, сустии вичдон ва аз даст рафтани ҳаёти рӯҳонӣ ба вучуд меояд. Бисёре аз онҳое ки аз ҳаёти рӯҳонӣ маҳруманд, номҳояшон дар дафтарҳои калисо сабт шудааст, вале онҳо дар китоби ҳаёти Барра навишта нашудаанд. Онҳо метавонанд ба калисо ҳамроҳ бошанд, аммо бо Худованд муттаҳид нестанд. Онҳо метавонанд дар иҷрои маҷмӯи муайяни вазифаҳо ҷидду ҷаҳд намоянд ва шояд ҳамчун одамони зинда шумурда шаванд; аммо бисёре аз онҳо аз ҷумлаи касоне ҳастанд, ки “ном дорӣ, ки зинда ҳастӣ, вале мурдаӣ”.»

«Агар табдили ҳақиқии ҷон ба сӯи Худо вучуд надошта бошад; агар нафаси ҳаётбахши Худо ҷонро ба ҳаёти рӯҳонӣ зинда нагардонад; агар эътирофкунандагони ҳақиқат бо усули аз осмон таваллудшуда ба амал наоянд, онҳо аз он тухми фаноношуданӣ, ки зинда аст ва то абад боқӣ мемонад, таваллуд нашудаанд. Агар онҳо ба адолати Масеҳ ҳамчун ягона амниятӣ худ таваккал накунанд; агар ҳислати Ёро сармашқи худ насозанд ва дар рӯҳи Ё меҳнат накунанд, онҳо урёнанд, ҷомаи адолати Ёро дар бар надоранд. Мурдагон бисёр вақт ҳамчун зиндагон вонамуд карда мешаванд; зеро онҳое ки он чиро, ки ба андешаи худ наҷот меноманд, ба ҷо меоранд, дар худ Худоро надоранд, ки дар онҳо ҳам хоҳиш ва ҳам амалро мувофиқи ризои неки Худ ба вучуд оварад.»

«Ин гурӯҳ ба хубӣ бо водии устухонҳои хушкидае, ки Ҳизқиёл дар рӯё дид, намоёндагӣ шудааст». Review and Herald, January 17, 1893.

Паёми Лоудиқия бори аввал ба адвентизм дар соли 1856 пешниҳод гардид, ҳамон соли ки Худованд нури пешравандаи «ҳафт замон»-и боби бисту шашуми китоби Ибодотро кушод. Паёми соли 1856, ки аз як паёми дохилӣ, даъваткунанда ба тавба, ва аз як паёми берунии нубувват иборат буд, дар соли 1863 рад карда шуд. Паёми Лоудиқия дар бораи сирри «Масеҳ дар шумо, умеди ҷалол», дар соли 1888 аз ҷониби пирон Ҷонс ва Ваггонер такрор гардид, ва он паёмро хоҳар Уайт низ ҳамчун паёми ба Лоудиқия муайян кард.

Сатр бар сатр, Ҳизқиёл боби сию ҳафтум бо он оғоз меёбад, ки Ҳизқиёл ба таври рӯхонӣ ба 11 сентябри соли 2001 бурда мешавад, ки дар он ҷо ба ӯ манзарае аз адвентизми Лоудиқия дода мешавад, ки дар гуноҳҳо ва хатоҳояшон мурдаанд. Ба ӯ гуфта мешавад, ки ду паёми нубуввати ҷудогона расонад. Аввали боиси ба ҳам пайвастан мегардад, вале ҷасадҳо ҳанӯз мурдаанд. Нубуввати дуом даъват мекунад, ки паёми «чор бод» ба устухонҳо ҳаёт дамад. Паёми чор бод ҳамон паёми мӯҳргузории яксаду чилу чор ҳазор аст, ки чор фариштаро, ки чор бодро нигоҳ медоранд, муайян мекунад. Хоҳар Уайт он чор бодро ҳамчун «аспи ғазабнок» муайян мекунад, ки меҳодад аз банди худ раҳо шавад, зеро боздошта шуда истодааст. Аспи ғазабноки ислом меҳодад раҳо шавад ва дар роҳи худ марг ва харобӣ биёрад, ҷунон ки дар 11 сентябри соли 2001 кард, ва он боз дар қонуни якшанбеи наздикоянда раҳо хоҳад шуд.

Он хабар ҷасадҳои мурдари ба лашкари муттаҳиде меоварад, ки бар пойҳои худ истодааст. Он лашкари муттаҳид дар ҷавоб ба хабари фариштаи ҳафтум бар пойҳои худ бардошта мешавад, зеро дар айёми садо додани фариштаи ҳафтум, сирри издивоҷи яксаду чихилу ҳаҷор ҳазор бо Масеҳ ба анҷом хоҳад расид.

Пас ба Ҳизқиёл нишон дода мешавад, ки ҷӣ гуна ду ҷӯб ба ҳам пайваста, як миллат мегарданд. Он ду ҷӯб подшоҳии шимолии Исроил ва подшоҳии ҷанубии Яҳудо мебошанд, ки дар анҷоми даврони парокандагии муштараки худ, ки ду ҳазору панҷсаду бист сол аст, ҳамчун як миллат ба ҳам мепайванданд. Анҷоми муштараки онҳо маъбади рӯхониеро ба вучуд меорад, ки онро чихилу шаш сол дар оғози даврони парокандагии муштарак ва дар поёни он ифода мекунад.

Мо ин таҳқиқотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ва онҳо саҳари барвақт бархоста, ба биёбони Тақуъа берун рафтанд; ва ҳангоме ки онҳо берун мерафтанд, Ехӯшофот бархоста, гуфт: Маро бишнавед, эй Яҳудо ва эй сокинони Ерусалим; ба Худованд Худои худ имон оваред, ва устувор хоҳед шуд; ба анбиёи Ё имон оваред, ва комёб хоҳед гардид. 2 Вақоенома 20:20.»

«Ба Худованд Худои худ имон оваред, ва устувор хоҳед шуд; ба пайғамбарони Ё имон оваред, ва комёб хоҳед гашт».

«Ишаё 8:20. “Ба шариат ва ба шаҳодат! Агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, аз он сабаб аст, ки дар онҳо нуре нест.”»

«Дар ин чо пеши қавми Худо ду матн гузошта шудааст: ду шарт барои муваффақият. Шариате, ки худи Яхува баён кардааст, ва рӯҳи нубувват — ду манбаи ҳикматанд, то қавми Ӯро дар ҳар таҷриба роҳнамоӣ кунанд. Такрори Шариат 4:6. “Зеро ин аст ҳикмати шумо ва фаҳмиши шумо дар назари халқҳо, ки чун ҳамаи ин фароизро бишнаванд, хоҳанд гуфт: ба яқин, ин миллати бузург қавме ҳоким ва фаҳманд.”»

«Шариати Худо ва Рӯҳи Нубувват ҳамқадамона барои роҳнамоӣ ва панду машварат додани калисо амал мекунанд, ва ҳар гоҳе ки калисо инро бо итоат ба шариати Ӯ эътироф кардааст, рӯҳи нубувват фиристода шудааст, то ӯро дар роҳи ҳақиқат роҳнамоӣ намояд.

«Ваҳй 12:17. “Ва аждаҳо бар зан ба ғазаб омад, ва рафт, то бо бақияи насли вай ҷанг кунад, ки аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд ва шаҳодати Исои Масеҳро доранд.” Ин нубувват ба таври равшан нишон медиҳад, ки калисои бақия Худоро дар шариати Ӯ эътироф хоҳад кард ва атои нубувватро хоҳад дошт. Итоат ба шариати Худо ва рӯҳи нубувват ҳамеша халқи ҳақиқии Худоро фарқкунанда будаанд, ва имтиҳон одатан бар зухуроти ҳозира дода мешавад.»

«Дар айёми Ирмиё, мардум нисбат ба паёми Мусо, Илёс ё Алишо ҳеҷ шакке надоштанд, аммо онҳо паёмеро, ки аз ҷониби Худо ба Ирмиё фиристода шуда буд, зери шубҳа бурда, канор гузоштанд, то он даме ки таъсир ва қуввати он барбод рафт ва дигар ҳеҷ илоче намонд ҷуз ин ки Худо онҳоро ба асорат бибарад.

«Ҳамчунин, дар айёми Масеҳ мардум дарк карда буданд, ки паёми Ирмиё ҳақ буд, ва худро бовар кунониданд, ки агар дар рӯзгори падарони худ зиндагӣ мекарданд, паёми ӯро мепазируфтанд; аммо ҳамзамон паёми Масеҳро, ки ҳамаи анбиё дар бораи Ӯ навишта буданд, рад менамуданд.

«Ҳангоме ки паёми фариштаи сеюм дар ҷаҳон ба вучуд омад, ки бояд шариати Худоро ба калисо дар пуррагӣ ва қудрати он ошкор созад, бахшоиши нубувват низ ғавран барқарор карда шуд. Ин бахшоиш дар рушд ва пешбурди ин паём нақши бисёр намоёнро иҷро кардааст.

«Ҳангоме ки дар робита ба тафсири Навиштаҳо ва усулҳои меҳнат ихтилофи назарҳо ба миён омадаанд, ки метавонанд имони имондорони ба ин паём бастаро ноустувор гардонанд ва ба ҷудой дар кор бианҷоманд, рӯҳи нубувват ҳамеша бар он вазъият равшанӣ андохтааст. Он ҳамеша ба ҷисми имондорон ягонагии андеша ва ҳамоҳангии амал овардааст. Дар ҳар бӯҳроне, ки дар ҷараёни рушди паём ва пешрафти кор ба миён омадааст, онҳое ки бар шариати Худо ва нури Рӯҳи нубувват устуворона истодаанд, пирӯз гардидаанд ва кор дар дасти онҳо муваффақ шудааст». Loma Linda Messages, 34.